

[O. O. Heilesen.]

føre det mindste Bevis for det, og det forekommer mig, at det vilde have været heldigere, om det ærede Medlem havde undladt at fremsætte disse Insinuationer mod Højesteret. Det havde paa ingen Maade været nødvendigt, for at han kunde begrunde sine Synspunkter, at fremsætte disse Udtalelser om Højesteret. Det er jo saadan, at enhver Prøve vil kunne gøres til Genstand for Kritik. Hvis man skulde afskaffe en Prøve, blot fordi man ikke fandt alle dens Resultater tilfredsstillende, saa vilde man kunne komme til, at enhver Prøve maatte afskaffes, og det er for den, der ikke følger Proceduren, Prøven, i Virkeligheden praktisk talt umuligt at have nogen begrundet Mening om, hvorvidt Prøvens Resultat stemmer med det Resultat, som finder sit Udtryk i Højesterets Afgørelse af den foreliggende Prøve. Derfor forekommer det mig ogsaa, at det ærede Medlem hellere skulde have ladet denne Del af sin Begrundelse ude af Betragtning, for der er jo et gammelt Ord, der siger, at den, der beviser for meget, beviser for lidt, og med det ærede Medlems Begrundelse vilde man jo kunne naa dertil, at man maatte afskaffe enhver Prøve. Det ærede Medlem nævnte endvidere, at Forholdet skulde være saadan, at hvis en Højesteretssagfører havde afvist en Sag, skulde det være vanskeligt at faa en anden Højesteretssagfører til at paatage sig den. Her er dog vist et Omraade, hvor jeg kan tale med af personlig Erfaring, og jeg kan forsikre det ærede Medlem, at derom er der aldeles intet, at der tværtimod haves adskillige Eksempler paa, at man er gaaet først til een Højesteretssagfører med en Sag, og at den derefter er blevet antaget af en anden. Det forekommer mig derfor, at det ærede Medlem ikke havde haft nødvendig heller at medtage dette som Begrundelse.

Endelig sagde det ærede Medlem, at den nuværende Ordning førte til, at man ikke kunde faa Sager ført frem til Højesteret. Forholdet er utvivlsomt det, at hvis der er nogen rimelig Grund til at faa en Sag ført frem for Højesteret, kan man ogsaa med største Lethed nu faa en Sagfører til at antage sig Sagen. Det er jo en Selvfølge, at den Højesteretssagfører, der faar en Sag forelagt, tager Sagen, hvis der blot er en rimelig Udsigt til, at den kan gennemføres. Hvis man ikke vil tro paa ædle Bevæggrunde, saa kan man tro paa den Bevæggrund, at i modsat Fald gaar han tabt af en Indtægt, idet det at afvise en Sag betyder at afvise Muligheden

for en Indtægt, og allerede det vil jo, selv bortset fra andre Betragtninger, utvivlsomt føre til, at det ærede Medlems Synspunkt ikke er rigtigt. Men er der virkelig begrundet Tvivl om, hvorvidt en Sag kan gennemføres, er der paa den anden Side ikke nogen Tvivl om, at den, der giver det Raad, at den paagældende skal lade være at føre Sagen, giver det bedste Raad. Der er ingen Tvivl om, at den Ordning, der giver de færreste ubegrundede Processer, er den bedste for Befolkningen. Det gamle Ord, at et magert Forlig er bedre end en fed Proces, er nu en Gang rigtigt, og derfor er en Ordning, der vilde føre til flere Processer, i hvert Fald ikke en Ordning i Befolkningens Interesse.

Til disse Bemærkninger overfor det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen, direkte foranlediget ved det ærede Medlems Udtalelser, skal jeg indskrænke mig, kun skal jeg, ogsaa paa Foranledning af det ærede Medlems Udtalelser, til de Oplysninger, der som nævnt findes i Betænkningen i det staaende Retsplejeudvalgs og Højesterets Erklæringer, føje et Par andre Oplysninger.

Medens dette Spørgsmaal om Adgang til at procedere for Højesteret ikke ses at have været Genstand for Drøftelse under Rigsdagsforhandlingerne om vor Retsplejelov, har det derimod været fremme under Forarbejderne til den tilsvarende norske Retsplejereform, der efter langvarige Forberedelser traadte i Kraft fra 1. Juli i Fjor. I en i det norske Storting afgiven Udvalgsbetænkning udtaler under disse Forarbejder 6 af Udvalgets eller, som det der hedder, Komiteens 7 Medlemmer, at med Hensyn til Betingelserne for at blive Sagfører ved Højesteret slutter Komiteens Flertal sig til Propositionen, som det hedder i Norge, altsaa til Forslaget.

Man vil særlig fremhæve som en Forudsætning for, at Prøven overholdes, at denne virkelig bliver fuldt effektiv; naar bare de, som er særlig skikkede for Højesteretsprocedure, slipper frem, kan man gøre sig Haab om, at megen Tid vil indspares for Højesteret gennem en hurtigere og mere koncentreret Forhandling, hedder det i denne Udvalgsbetænkning, og efter hvad der underhaanden er meddelt mig af Formanden for den norske Sagførerforenings Oslokreds, skal den norske Højesteret efter den nye Procesreforms Ikrafttræden have skærpet Prøven, der ganske vist ogsaa tidligere vistnok var meget lempelig.

Under det Kommissionsarbejde, der forberedte vor Retsplejelov, var Spørgs-